

TERRI
BLACKSTOCK

Onvindbadr

Terri Blackstock

ONVINDBAAR

Vertaald door Lia van Aken

KOK

De koplampen van de politieauto's in mijn achteruitkijkspiegel zijn de afgrijselijkste aanblik van de wereld. Slechts vijftien kilometer buiten Shady Grove racet de politie tussen het verkeer door achter me aan, met loeiende sirenes en zwaailichten die mijn natgeregende auto vanbinnen schilderen met angstaanjagende kleuren. Er is geen plaats om te stoppen; het verkeer voor me staat muurvast en in de berm naast me bevinden zich sloten.

Mijn hart bonkt als een bezetene en het zweet breekt me uit.

Maar ik voel ook iets van opluchting. Straks is het allemaal voorbij; dat vluchten en verbergen, me steeds voordoen als iemand anders, dat los zijn van het echte leven, omdat relaties zo pijnlijk kunnen zijn als je die van je af moet trekken als hars. Maar die opluchting wordt gauw verjaagd door de werkelijkheid. Het is mijn leven dat voorbij zal zijn, zodra ze me overleveren aan mijn beul. En dan zullen ze met mijn familie beginnen.

Ik kijk mezelf aan in de achteruitkijkspiegel. Ze zullen me

meteen herkennen aan mijn verwondingen. Mijn kaak is gekneusd en gezwollen, mijn hand bloedt. Onder mijn gescheurde spijkerbroek voelen mijn benen beurs en bloederig. Het zal ze niets kunnen schelen dat ik vanavond heb gevocht voor mijn leven en voor dat van een ander. Het zal niet belangrijk zijn wat voor goeds ik heb gedaan, want het toneel van de moord op mijn beste vriend was overdekt met mijn DNA. Ze denken dat ik een koelbloedige moordenares ben. Ze zullen zeggen dat ik het verdiend heb, wat er ook gebeurt.

Terwijl de politiewagens door het verkeer zigzaggen en achter me oprukken, rijd ik het parkeerterrein van een bioscoop op, terwijl ik weet dat ze achter me aan zullen scheuren en me met getrokken wapens omsingelen.

Maar ze blijven op de doorgaande weg en rijden hard het parkeerterrein voorbij. Met ingehouden adem draai ik me om en kijk verbijsterd door de natte achterraut. Een paar honderd meter verderop bereiken ze hun bestemming. Een ongeluk waar twee auto's bij betrokken zijn. Het team politiewagens zet het gebied rond het ongeluk af en houdt het verkeer tegen.

Ik laat mijn adem ontsnappen en word overmand door tranen. Dus het is niet voorbij. Het gaat door. Ik zal blijven vluchten.

Ik veeg mijn ogen af met mijn natte mouw en herpak me genoeg om mijn auto om te rijden naar de donkere kant van de bioscoop. Ik pak mijn tas en de reistas die ik een paar dagen geleden achter mijn stoel heb gezet. Uit mijn tas vis ik een camouflagestift en een lippenstift. Ik wilde dat ik oogschaduw en foundation had, maar die liggen in de flat waar ik nooit meer naar terug kan.

Ik knip mijn spiegellichtje aan en smeer concealer op mijn

gekneusde wang en vlak boven mijn lip. Met lippenstift kleur ik mijn jukbeenderen om ze er normaler uit te laten zien.

Het is niet perfect, maar het is tenminste niet onmiddellijk te zien dat ik vanavond in elkaar geslagen ben. Ik rits mijn reistas open en haal mijn honkbalpetje zonder opdruk eruit. Ik bind mijn haar in een paardenstaart en trek die door de achterkant van de pet.

In het asbakje van mijn auto vind ik een vijffe dat ik hopelijk kan gebruiken als schroevendraaier. Ik stap uit en loop terug naar het parkeerterrein aan de voorkant. Het is laat en de laatste film is afgelopen, maar verspreid staat nog een handvol auto's. Een roestige Buick met twee platte banden is het dichtste bij, dus ik kniel erachter neer – ik raak doorweekt in de regen – en schroef het nummerbord eraf.

Dan haast ik me terug naar mijn auto en draai het mijne los. Straks zullen ze de zoektocht naar mijn Kia uitbreiden. Ik zal hem ergens kwijt moeten zien te raken, maar totdat ik ver genoeg de stad uit ben moet het maar even zo.

Ik vind een zijstraat en rijd die in, weg van het verkeer en het ongeluk. Ik volg de achterafwegen en probeer in westelijke richting te rijden. Na een uur of zo verwacht ik niet meer ieder ogenblik sirenes te horen. Ik weet niet waar ik ben, maar als je geen bestemming hebt, dan maakt het niet uit als je verdwaalt.

Uren later passeer ik de grens met Mississippi en laat Alabama en Georgia achter me. Straks moet ik van die auto af zien te komen.

Mijn kaak doet pijn, net als mijn knie en mijn bloederige

scheen, en de vermoeidheid trekt aan me als elastische boeien. Ik moet ergens naartoe om me op te frissen.

Een uurtje later rijd ik een vervallen stadje binnen, waar mannen rondhangen op de hoeken van de straten. Ik neem een andere straat, maar het ziet er niet veiliger uit. Verderop is een hotel dat met moeite één ster zou krijgen, maar daar zullen ze waarschijnlijk contant geld aannemen en niet naar mijn rijbewijs vragen.

Het kantoortje, achter een smerig raam, staat blauw van de rook. Ik word begroet door een man met piercings in zijn lip.

‘Ik heb een kamer nodig,’ zeg ik. ‘Ik betaal contant.’

Zijn haar hangt vettig over zijn slaperige ogen. Hij vraagt verder niets, neemt alleen mijn geld aan en geeft me een kamersleutel.

‘Zijn de lakens schoon?’ vraag ik.

Zijn ogen komen bliksemend tot leven. ‘Ik heb ze vanochtend verschoond,’ zegt hij beledigd.

Ik wil vragen hoeveel keer de kamer sindsdien per uur is verhuurd, maar ik zucht en neem de sleutel mee naar de kamer die hij me heeft gegeven. Het is tenminste de laatste kamer aan het eind van de gang, zodat ik aan één kant niemand naast me heb. Misschien is de kamer aan de andere kant leeg. Mijn auto staat aan de andere kant van het parkeerterrein en daar zal ik hem achterlaten.

Het stinkt in de kamer naar sigaretten en tal van smerigheden die ik niet kan benoemen. Ik ga naar binnen en trek de dunne spreij naar achteren. De lakens zijn gekreukt, maar ze lijken inderdaad schoon. Ik ga met mijn kleren aan in bed liggen en probeer niet te denken aan bedwantsen of muizen... of een arrestatieteam met geweren.

Ik vind de afstandsbediening – hij is plakkerig – en zet de

tv aan. Er zijn niet veel zenders beschikbaar, dus ik zet een nieuwszender op en kijk een uurtje om te zien of het landelijke nieuws iets over mij heeft opgepikt. Ik zie niets. Misschien haalt het alleen het nieuws in Shady Grove.

Voortvluchtige redt ontvoerd meisje – die sensationele kop zou Brent hebben gemaakt, om het door AP en Reuters op te laten pikken. Daarmee wordt een verhaal aangekondigd dat niemand kan weerstaan.

Ik ben benieuwd of de politie van Shreveport Dylan verantwoordelijk zal houden voor mijn ontsnapping. Hij was aangenomen om mij te vinden. Waarom zou hij me zomaar hebben laten gaan?

Er is geen andere verklaring voor dan God, Die ik in de afgelopen dagen meer dan eens heb aangeropen. Ik ken Hem nauwelijks, maar ik denk dat Hij mij moet kennen. Terwijl ik mijn ogen sluit, fluister ik: ‘Dank U wel,’ voordat ik in slaap val.

HAARVERF IN DRIE KLEUREN. EEN SCHAAR.
EEN PAAR HONKBALPETTEN. CONTANT GELD.

Casey is op de vlucht om te ontkomen aan vervolging voor een moord die ze niet heeft gepleegd. Tot haar verbazing heeft rechercheur Dylan haar laten gaan, net toen de politie op het punt stond om haar te arresteren. Ze heeft geen idee waarom, maar wat ze wel weet is dat ze zich weer onvindbaar moet maken. Nieuwe naam, nieuwe look, nieuwe stad, nieuwe baan.

Maar dat is niet genoeg om zichzelf gerust te stellen. Er moet een moordenaar achter de tralies komen en zij is de enige die daarvoor kan zorgen. Maar dan raakt haar zus Hannah ook bij de zaak betrokken, waardoor Casey wel uit haar schuilplaats moet komen. Voor Hannah heeft ze alles over, zelfs een levenslange gevangenisstraf. Zou het haar zus helpen als ze zichzelf aangeeft?

De spannende romans van **TERRI BLACKSTOCK** zijn wereldwijd geliefd. Er gingen al meer dan zes miljoen exemplaren van haar boeken over de toonbank. *Onvindbaar* is het vervolg op *Op de vlucht*.

UITGEVERIJ

KOK

ISBN 978 90 297 2628 3 NUR 330

9 789029 726283

WWW.KOK.NL